

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 06, 2016

Nummer 6, 2016

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:394](#) 11-03-2016

X/Boekel de Nerée

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:1601](#) 01-03-2016

X/Y

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:739](#) 01-03-2016

Appellant/Lease B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:678](#) 26-02-2016

M&M

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:288](#) 27-01-2016

Xeikon

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:377](#) 18-01-2016

X/Y

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:4924](#) 24-11-2015

A en ASV B.V. tegen Y c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:2163](#) 03-03-2016

Eisers/Haagse moslimvereniging 'noeroel islam' (ahle soennat wal jamaat hanefie) c.s.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:356](#) 10-02-2016

X/Y

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:1416](#) 03-02-2016

Curator/gedaagden

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:15952](#) 16-12-2015

X/Y

RECHTSPRAAK

X/Boekel de Nerée

Aansprakelijkheid van een feitelijk bestuurder van een Arubaanse vennootschap. In cassatie wordt de vraag opgeworpen of het hof niet ambtshalve het conflictenrecht toe had moeten passen. A-G Vlas concludeert dat dit niet het geval is. Verder acht hij de maatstaf zoals geformuleerd in Ontvanger/Roelofsen ook van toepassing op een feitelijk bestuurder. De Hoge Raad doet de zaak af met artikel 81 RO.

Deze zaak heeft betrekking op de vraag of de juiste maatstaf is gehanteerd in het kader van de persoonlijke aansprakelijkheid van een feitelijk bestuurder van een (inmiddels ontbonden) Arubaanse vennootschap voor het onbetaald laten van facturen voor juridische werkzaamheden. In dat verband rijst ook de vraag naar de ambtshalve toepassing van het conflictenrecht, nu pas in cassatie een beroep wordt gedaan op de toepassing van Arubaans recht, terwijl in feitelijke instanties is uitgegaan van de toepassing van Nederlands recht.

A-G Vlas concludeert tot verwerping van het cassatieberoep. In de onderhavige zaak heeft de rechtbank het Nederlandse recht toegepast door de in de jurisprudentie aanvaarde norm voor bestuurdersaansprakelijkheid, met name zoals deze volgt uit HR 18 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758, NJ 2006/659 (*Ontvanger/X*), naar analogie van toepassing te achten op degene die formeel geen bestuurder is maar die rol feitelijk wel vervult. Tegen dit oordeel heeft eiser in hoger beroep geen grief gericht, zoals ook blijkt uit het bestreden arrest, waarin het hof heeft overwogen dat partijen in hoger beroep ‘eveneens – impliciet – van toepasselijkheid van Nederlands recht’ zijn uitgegaan. Conflictregels zijn processueel niet van openbare orde, zodat het hof aan het oordeel van de rechtbank over het toepasselijke recht gebonden is en de klacht hierover faalt.

Het hof heeft verder geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de maatstaven uit het arrest van de Hoge Raad van 18 december 2006 te hanteren ter beantwoording van de aansprakelijkheidsvraag van eiser. De norm voor de in r.o. 3.5 van dat arrest onder (ii) genoemde gevallen betreft – evenals de Beklamel-norm – een zorgvuldigheidsnorm die ingeval van schending een doen of nalaten oplevert in strijd met hetgeen volgens

ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betamelijk is in de zin van artikel 6:162 lid 2 BW. De overweging van de Hoge Raad dat een bestuurder jegens een schuldeiser onrechtmatig heeft gehandeld, indien hem, mede gelet op de verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt, en het feit dat artikel 2:9 BW spreekt over de 'bestuurder' van een rechtspersoon, betekent niet dat de in het genoemde arrest gegeven maatstaven slechts gelden voor een formeel bestuurder. Deze normen hebben een breder bereik en gelden eveneens voor een feitelijk bestuurder. Het feit dat de normen voortvloeien uit het ongeschreven recht en bepaald zijn door hetgeen in het maatschappelijk verkeer betamelijk is, laat een dergelijk breder bereik toe. De Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep met toepassing van artikel 81 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:394

Zaaknummer: 14/06071

Rechters: A.M.J. van Buchem-Spapens, M.V. Polak en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: M.E. Bruning, D. Rijpma en M.S. van de Keur

Wetsartikelen: 6:162 lid 2 BW, 2:9 BW en 81 RO

RECHTSPRAAK

Eisers/Haagse moslimvereniging 'noeroel islam' (ahle soennat wal jamaat hanefie) c.s.

Rekening en verantwoording vereniging. Hoe ver reikt de informatieplicht? Een vergaande informatieplicht van (het bestuur van) een vereniging ten opzichte van één of meer individuele leden volgt in ieder geval niet uit artikel 2:8 BW. Zoals gedaagden terecht hebben aangevoerd, kent het in Boek 2 van het BW neergelegde verenigingsrecht – anders dan ten aanzien van de naamloze en de besloten vennootschap (zie art. 2:107 lid 2 en 2:217 lid 2 BW) – niet expliciet aan (individuele) leden een recht op informatie toe.

In deze kortgedingprocedure stellen eisers zich op het volgende standpunt. Tussen gedaagden en hun achterban van ruim 120 leden bestaat al geruime tijd een gespannen verhouding, omdat de Vereniging niet behoorlijk wordt bestuurd en haar besluitvorming niet rechtsgeldig tot stand komt. Er is onvoldoende openheid en transparantie binnen de Vereniging, terwijl het in financieel opzicht al meer dan tien jaar een rommeltje is. Eisers c.s. ventileren hun bezwaren regelmatig, maar er verandert niets. Tijdens de ALV van 7 juni 2015 is – ondanks de wettelijke en statutaire verplichting daartoe – geen rekening en verantwoording afgelegd met betrekking tot het jaar 2014, althans heeft de besluitvorming dienaangaande op een ondeugdelijke wijze plaatsgevonden aangezien het vereiste quorum niet aanwezig was en de leden niet beschikten over de daarvoor noodzakelijke stukken. Bovendien is op die vergadering niet de begroting betreffende 2016 voorgelegd, wat wel had gemoeten. Teneinde de democratie binnen de Vereniging te herstellen en meer openheid te creëren hebben eisers c.s. – via hun advocaat – bij brief van 28 september 2015 een twintigtal vragen (met subvragen) gesteld aan gedaagden, maar deze worden niet beantwoord. Op grond van de opgedane ervaringen in het verleden hebben eisers c.s. er geen vertrouwen meer in dat gedaagden nog openheid van zaken zullen geven. In verband hiermee en nu de kascommissie, waarvan de leden overigens niet rechtsgeldig zijn benoemd, haar taken niet goed uitoefent, moet – met het oog op de financiële toestand van de Vereniging, de getrouwheid van de

stukken, de juistheid en volledigheid van de afgelegde rekening en verantwoording over 2014 en de beantwoording van de vragen in de brief van 28 september 2015 – een deskundigenonderzoek worden bevolen door een onafhankelijke accountant.

De kortgedingrechter wijst de vorderingen af. Zij overweegt daartoe dat de vordering van eisers wat betreft de rekening en verantwoording is gebaseerd op het bepaalde in de artikelen 2:48 van het Burgerlijk Wetboek en 16 van de Statuten. Aan een jaarverslag worden geen vormvereisten gesteld; het kan ook mondeling worden uitgebracht. Dat ligt slechts anders in geval van een vereniging in de zin van artikel 2:49 BW. Gesteld noch gebleken is dat de Vereniging daartoe behoort. Eisers c.s. kunnen derhalve geen aanspraak maken op een ondertekend jaarverslag. Verder is van belang dat het Bestuur op grond van de artikelen 2:48 lid 1 BW en 16 lid 2 van de Statuten enkel gehouden is een balans en een staat van baten en lasten met een toelichting aan de ALV te verstrekken. Hieraan is voldaan. Tot uitreiking van meer stukken is het bestuur niet gehouden. Het is in ieder geval niet verplicht om het volledige – 87 pagina's omvattende – Financieel jaarverslag 2014, waarvan de balans en de winst- en verliesrekeningen deel uitmaken, over te leggen. Daar komt bij dat de kascommissie de balans, de staat van baten en lasten en de toelichting daarop heeft onderzocht.

Verder zijn gedaagden volgens eisers op grond van het bepaalde in de artikelen 2:8 BW, 2:48 lid 1 BW en 16 lid 2 van de Statuten gehouden om de twintig vragen, inclusief subvragen, zoals gesteld in de brief van 28 september 2015, te beantwoorden. Voor zover de vordering is gebaseerd op artikel 2:48 lid 1 BW en/of artikel 16 lid 2 van de Statuten, strandt deze op grond van het hetgeen hiervoor is gesteld. Eisers kunnen niet worden gevolgd in hun stelling dat uit de in artikel 2:8 BW voorgeschreven redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat gedaagden jegens hen verplicht zijn de vragen te beantwoorden. Een dergelijke vergaande informatieplicht van (het bestuur van) een vereniging ten opzichte van één of meer individuele leden volgt in ieder geval niet uit artikel 2:8 BW. Zoals gedaagden terecht hebben aangevoerd, kent het in Boek 2 van het BW neergelegde verenigingsrecht – anders dan ten aanzien van de naamloze en de besloten vennootschap (zie art. 2:107 lid 2 en 2:217 lid 2 BW) – niet expliciet aan (individuele) leden een recht op informatie toe. De ALV controleert het bestuur van een vereniging en het is aan haar om te bepalen of daartoe voldoende informatie is verstrekt. Daarbuiten heeft een (individueel) lid niet het recht om van het verenigingsbestuur te verlangen dat deze aan hem afzonderlijke informatie verstrekt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-03-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:2163

Zaaknummer: C/09/503191 / KG ZA 16-27

Rechters: M.E. Groeneveld-Stubbe

Advocaten: L.P.M. Eenens en O. Arslan

Wetsartikelen: 2:48 BW, 2:49 BW, 2:48 lid 1 BW, 2:8 BW, 2:107 lid 2 BW en 2:217 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Persoonlijke aansprakelijkheid rechtsbijstandverlener. Als een cliënt de advocaat aanspreekt die de opdracht feitelijk heeft uitgevoerd, maar die niet zijn contractuele wederpartij is, kan aansprakelijkheid worden aangenomen op grond van onrechtmatige daad van de advocaat die een beroepsfout maakt. In onderhavig geval blijkt uit de feiten en omstandigheden volgens de kantonrechter dat gedaagde als rechtsbijstandverlener niet de zorgvuldigheid heeft betracht die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht.

Eisers hebben overeenkomsten gesloten met de vennootschap (hierna: de B.V.) voor het verlenen van rechtshulp in diverse vreemdelingrechtelijke procedures. Gedaagde is enig aandeelhouder en bestuurder van de B.V. Gedaagde heeft eisers bijgestaan in diverse procedures. De B.V. is in 2014 in staat van faillissement verklaard. Gedaagde heeft als eenmanszaak een doorstart gemaakt en verricht thans werkzaamheden als rechtsbijstandverlener. Eisers stellen gedaagde persoonlijk aansprakelijk voor één of meer onrechtmatige daden die gedaagde heeft gepleegd bij de behandeling van hun zaken.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Als een cliënt de advocaat aanspreekt die de opdracht feitelijk heeft uitgevoerd, maar die niet zijn contractuele wederpartij is, kan aansprakelijkheid worden aangenomen op grond van onrechtmatige daad van de advocaat die een beroepsfout maakt. Een dergelijk geval doet zich bijvoorbeeld voor als de cliënt een opdracht heeft gegeven aan een advocatenmaatschap, maar de opdracht feitelijk wordt uitgevoerd door een werknemer van die maatschap of door een advocaat die feitelijk aan de maatschap deelneemt door tussenkomst van een praktijkvennootschap (HR 18-09-2015). Dit betekent dat gedaagde op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijk kan worden gesteld. Als uitgangspunt geldt daarbij dat een advocaat als beroepsbeoefenaar de zorgvuldigheid dient te betrachten die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht. Deze zorgvuldigheidsplicht brengt mee dat een advocaat bij de wijze waarop hij een procedure

voert, zijn cliënt daarbij niet onnodig blootstelt aan voorzienbare en vermijdbare risico's. Wanneer een advocaat een cliënt adviseert in het kader van een door een cliënt te nemen beslissing over een bepaalde kwestie, brengt deze zorgvuldigheidsplicht mee dat de advocaat de cliënt in staat stelt goed geïnformeerd te beslissen (HR 2 februari 2007, *NJ* 2007/92). Het antwoord op de vraag of en in welke mate een advocaat de cliënt daarbij behoort te informeren over, en te waarschuwen voor een bepaald risico, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. In dat kader kan onder meer betekenis toekomen aan de ernst en omvang van het desbetreffende risico, de mate van waarschijnlijkheid dat dit zich zal realiseren en de mate waarin de cliënt ervan heeft blijk gegeven zich reeds van dat risico bewust te zijn (HR 29-05-2015, *NJ* 2015/267).

In onderhavig geval blijkt uit de feiten en omstandigheden volgens de kantonrechter dat gedaagde als rechtsbijstandverlener niet de zorgvuldigheid heeft betracht die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht. De meeste vorderingen worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:15952

Zaaknummer: 3559355 CV EXPL 14-6566

Rechters: G.M.A. van Zaltbommel-Uittenbogaard

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Appellant/Lease B.V.

Geen bestuurdersaansprakelijkheid aangenomen. In casu ging het om een leasemaatschappij die de bestuurder aansprakelijk houdt wegens het niet nakomen van de leasetermijnen. Het enkele feit dat de BV na ongeveer een half jaar niet meer in staat was om aan haar betalingsverplichtingen te voldoen, levert volgens het hof geen ernstig verwijtbaar handelen op en ook geen ‘gewone’ onrechtmatige daad.

Appellant is bestuurder en enig aandeelhouder van Arbeidsbemiddeling B.V. (Arbeidsbemiddeling). Arbeidsbemiddeling is opgezet om de activiteiten van de gefailleerde Werkkracht BV voort te zetten. Tussen geïntimeerde en Arbeidsbemiddeling bestaat een leaseovereenkomst. Op enig moment ontstaat een betalingsachterstand in de betaling van de leasetermijnen. Geïntimeerde vordert de betaling van de bestaande achterstand en het inleveren van de auto op grond van bestuurdersaansprakelijkheid.

Het hof stelt voorop dat de vennootschap in beginsel aansprakelijk is voor niet-nakoming van een verbintenis met verwijzing naar Hoge Raad van 5 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2627 (*RCI Financial Services B.V./verweerder*). De bestuurder is enkel aansprakelijk als hem een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Of de bestuurder een ernstig verwijt treft, is afhankelijk van de aard en ernst van de normschending en de overige omstandigheden van het geval (Hoge Raad 6 oktober 1989, *NJ* 1990/286 (*Beklamel*)). Deze ‘Beklamelnorm’ houdt in dat de bestuurder een ernstig verwijt treft indien hij bij het aangaan van de verbintenis wist of behoorde te begrijpen dat de schuldeiser van de vennootschap als gevolg van zijn handelen schade zou lijden en de vennootschap geen verhaal zou bieden, behoudens door de bestuurder aan te voeren disculpatiegronden.

Het enkele feit dat Arbeidsbemiddeling na ongeveer een half jaar niet meer in staat was om aan haar betalingsverplichtingen te voldoen, is daarvoor onvoldoende. Ook het feit dat Arbeidsbemiddeling de activiteiten van een gefailleerde vennootschap voortzette, is daarvoor

onvoldoende. Ook de stelling dat appellant het bestuur van Arbeidsbemiddeling aan derden heeft overgelaten, levert geen ernstig verwijt op. Het hof tekent daarbij aan dat het niet ongebruikelijk is dat een bestuurder van een BV bepaalde taken delegeert.

De tweede grond (onrechtmatige daad) voor aansprakelijkheid van appellant is gebaseerd op het arrest van de Hoge Raad van 23 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5881 (*Spaanse Villa*). Dat arrest had niet betrekking op het handelen van de betrokkene bij zijn taakvervulling als bestuurder van een vennootschap, maar op de vraag of de betrokkene, optredend als deskundig bemiddelaar (dienstverlener), had gehandeld in strijd met een op hem in die hoedanigheid van deskundig bemiddelaar rustende zorgvuldigheidsnorm.

De aansprakelijkheidsgrond van het *Spaanse Villa*-arrest doet zich hier niet voor.

Immers, het verwijt aan appellant is dat appellant zich onvoldoende van zijn taken *als bestuurder* heeft gekweten. Een dergelijk handelen moet worden beoordeeld aan de hand het ernstig-verwijt-criterium, aldus het hof.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-03-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:739

Zaaknummer: 200.158.744/01

Rechters: I.B.N. Keizer, M.G.W.M. Stienissen en T.C.M. Hendriks-Jansen

Advocaten: H.P. Ruysink en K.W.A. Wools

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

De vennootschap naar Engels recht blijkt niet ontbonden te zijn (waardoor de bestuurder onrechtmatig zou kunnen hebben gehandeld). De activiteiten zijn slechts op een laag pitje gezet waardoor de Companies House de vennootschap ambtshalve heeft uitgeschreven en de vennootschap verplicht was daarvan melding te doen bij de Kamer van Koophandel. Met terugwerkende kracht is deze uitschrijving teruggedraaid. Op grond hiervan kunnen de vorderingen uit bestuurdersaansprakelijkheid niet worden toegewezen.

In de onderhavige procedure spreekt geïntimeerde appellant, tot 1 januari 2012 indirect bestuurder van de vennootschap naar het recht van het Verenigd Koninkrijk Chineuruss Import & Export Limited, uit hoofde van onrechtmatige daad aan tot betaling van schadevergoeding van het bedrag van de onbetaalde facturen. Hiertoe voert geïntimeerde drie grondslagen aan:

- (i) appellant ging verplichtingen aan in naam van Chineuruss, terwijl hij wist of behoorde te weten dat Chineuruss niet of niet binnen een redelijke termijn aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen, terwijl Chineuruss evenmin verhaal bood voor de dientengevolge voor geïntimeerde optredende schade;
- (ii) appellant heeft, door Chineuruss te (laten) ontbinden zonder te vereffenen, bewerkstelligd of toegelaten dat Chineuruss een eerder door haar aangegane overeenkomst niet is nagekomen en daardoor geïntimeerde schade berokkend;
- (iii) appellant heeft een vereffening van schulden en baten na de ontbinding van Chineuruss achterwege gelaten, wetende dat er een schuldeiser en een bate was.

De rechtbank heeft de vordering op de tweede en derde grondslag toewijsbaar geacht.

Appellant heeft in hoger beroep onder andere bestreden dat het ervoor moet worden gehouden dat Chineuruss is ontbonden. In dit verband heeft appellant aangevoerd dat de

activiteiten van Chineuruss slechts op een uiterst laag pitje zijn gezet, dat de Companies House Chineuruss in verband daarmee ambtshalve heeft uitgeschreven en dat hij verplicht was daarvan melding te doen bij de Kamer van Koophandel. Volgens appellant is inmiddels met terugwerkende kracht een 'administrative restoration' van Chineuruss gerealiseerd als gevolg waarvan Chineuruss moet worden beschouwd nooit uitgeschreven te zijn geweest bij Companies House.

Het hof is van oordeel dat geïntimeerde de door appellant gestelde 'restoration' onvoldoende gemotiveerd heeft betwist door aan te voeren dat de vennootschap nog immer als 'dissolved' was geregistreerd. De registratie als zodanig in december 2014 doet immers niet af aan de stelling van appellant dat op 23 januari 2015, dus meer dan anderhalve maand later, 'restoration' heeft plaatsgevonden en dat daaraan terugwerkende kracht toekomt.

Voor het overige geldt dat nu de (beëindiging) van de vennootschap Chineuruss, ingevolge artikel 10:118 en 10:119 aanhef en sub f BW in samenhang gezien met artikel 10:117 BW, wordt beheerst door Engels recht, en de vestiging en ontbinding van de vennootschap dus in Companies House worden vastgelegd, geïntimeerde daarmee onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat Chineuruss per 23 januari 2015 'restored' is. Dat dat niet in navolging van de informatie in Companies House in het handelsregister van de Kamer van Koophandel is opgenomen, doet daar niet aan af. Het moet er dus voor worden gehouden dat de 'dissolution' van Chineuruss, door geïntimeerde uitgelegd als ontbinding van de rechtspersoon, nooit heeft plaatsgevonden.

Om die reden kunnen grondslagen onder 2 en 3 (die beide zijn gebaseerd op, dan wel uitgaan van een ontbinding van Chineuruss) niet leiden tot toewijzing van de vordering. De resterende grondslag onder 1 gaat volgens het hof ook niet op. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-03-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:1601

Zaaknummer: 200.158.743

Rechters: H.C. Frankena, M.B. van den Beekhoven Boezem en L.J. de Kerpel-van Poel

Advocaten: B.M. Beerentsen en M.M. M Rooijen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

M&M

Enquêteverzoek en verzoek tot voorlopige voorzieningen door de vennootschap zelf (M&M) afgewezen. M&M stelt dat aandeelhouders SMM c.s. hun bevoegdheden als aandeelhouders in strijd met de redelijkheid en billijkheid gebruiken, aangezien zij enkel hun eigen positie als crediteur willen verbeteren, terwijl de aandeelhouders al waren overeengekomen uit elkaar te gaan. De Ondernemingskamer wijst het verzoek af.

M&M is opgericht door twee broers, A en B. De aandelen in M&M worden gehouden door SMM (50 procent), Quidé (37,5 procent) en A (12,5 procent). B en zijn zoon C zijn bestuurders van M&M en ieder zelfstandig bevoegd M&M te vertegenwoordigen.

De aandelen in SMM worden gehouden door A. De aandelen in Quidé worden gehouden door B en M&M Pensioen. De aandelen in M&M Pensioen worden gehouden door B.

M&M houdt alle aandelen in Mechanika, M&M Mechanika Real Estate en M&M Mechanika State. Daarnaast houdt zij 60 procent van de aandelen in EMH, welke vennootschap in 2014 failliet is gegaan.

Op 10 april 2014 hebben M&M en de (indirect) aandeelhouders een vaststellingsovereenkomst gesloten om een langslappend conflict tussen broers A en B te beslechten. De kern daarvan was dat zij hun samenwerking zouden beëindigen en dat de onderneming juridisch gesplitst zou worden. De vaststellingsovereenkomst is grotendeels niet uitgevoerd en partijen hebben tevergeefs onderhandeld over een aanvullende overeenkomst.

SMM en A ('SMM c.s.') hebben M&M bij brief van 14 juli 2015 verzocht tot bijeenroeping van een algemene vergadering met als agendapunt (onder meer) het voorgenomen ontslag van de bestuurders (B en C) en benoeming van A als bestuurder. Dit verzoek is niet ingewilligd, waarna SMM c.s. aan de voorzieningenrechter een machtiging hebben verzocht. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat voldoende aannemelijk is gemaakt dat de belangen

van de bestuurders lijken te prevaleren boven die van M&M en dat het op de weg van (de bestuurders van) M&M ligt om inzicht te geven in de situatie van M&M. Alleen indien dit voldoende gebeurt, kunnen de bestuurders van M&M aanblijven, aldus de voorzieningenrechter.

M&M verzoekt om een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van M&M. Zij legt aan dit verzoek ten grondslag dat de handelwijze van SMM c.s. als aandeelhouders de continuïteit van de onderneming bedreigt; zij zouden hun bevoegdheden gebruiken op een wijze in strijd met de redelijkheid en billijkheid. Bij wijze van onmiddellijke voorzieningen verzoekt M&M (i) om een derde persoon tot bestuurder van M&M te benoemen en (ii) het stemrecht op de aandelen te schorsen dan wel SMM c.s. te verbieden een vergadering uit te schrijven voor zover het ontslag van de huidige bestuurders wordt geagendeerd.

SMM c.s. acht een onderzoek onnodig en meent dat het houden van een algemene vergadering de geëigende manier is om de door haar gewenste informatie en verantwoording van (de bestuurders van) M&M te krijgen. Het afdwingen daarvan is niet in strijd met de redelijkheid en billijkheid, mede in aanmerking genomen dat een aandeelhouder zich in beginsel door zijn eigen belang mag laten leiden, aldus SMM c.s.

De Ondernemingskamer sluit aan bij het verweer van SMM c.s. en oordeelt kort gezegd dat het niet onredelijk was dat SMM c.s. een algemene vergadering hebben afgedwongen, aangezien (het bestuur van) M&M geen gevolg gaf aan het verzoek tot het houden daarvan. Aan dit oordeel doet volgens de Ondernemingskamer niet af dat partijen in onderhandeling waren (geweest) over de beëindiging van hun samenwerking, nu deze onderhandelingen niet tot overeenstemming hebben geleid. De verzoeken van M&M worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:678

Zaaknummer: 200.180.908/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, A.J. Wolfs, P.R. Baart en G.A. Cremers

Advocaten: S.J.B. Drijber en C.M.G.M. van Eijndhoven

Wetsartikelen: 2:345 BW, 2:349a BW en 2:350 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid afgewezen. De bestuurder van twee vennootschappen sluit overeenkomsten van geldlening met de erflater van eiseres. Eiseres voert aan dat gedaagde (als bestuurder van die vennootschappen) wegens onrechtmatige daad aansprakelijk is voor de schade die is ontstaan doordat genoemde vennootschappen tekort zijn geschoten bij terugbetaling van de geleende bedragen. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de enkele door eiseres in dit verband aangehaalde omstandigheid dat de vennootschap is uitgeschreven uit het handelsregister zonder dat gedaagde een voorziening heeft getroffen voor tijdige terugbetaling van de lening, geen ernstig verwijt constitueert.

De feiten zijn als volgt. De bestuurder van een tweetal vennootschappen ('gedaagde'), te weten: Capman GmbH ('Capman') en IPIMobile Spain 2006 SL ('IPIMobile'), heeft in 2008 tot een totaalbedrag van € 370.000 vier overeenkomsten van geldlening gesloten met de echtgenoot ('erflater') van eiseres. Capman leende € 170.000 en IPIMobile € 200.000. Eiseres heeft deze overeenkomsten mede ondertekend. Eiseres treedt op als executeur-testamentair van de nalatenschap van erflater.

Eiseres voert onder meer aan dat gedaagde (als bestuurder van Capman en IPIMobile) wegens onrechtmatige daad aansprakelijk is voor de schade die is ontstaan doordat genoemde vennootschappen tekort zijn geschoten bij terugbetaling van de geleende bedragen. Eiseres stelt dat gedaagde een ernstig verwijt kan worden gemaakt doordat hij wist of had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de rechtspersoon tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en geen verhaal zou bieden voor de schade die daarvan het gevolg is. Gedaagde heeft toegelaten dat Capman is uitgeschreven uit het handelsregister zonder dat hij voorzieningen heeft getroffen voor terugbetaling van de leningen, terwijl de leningen zijn verstrekt vanuit een persoonlijke

vriendschap tussen partijen. IPIMobile is inmiddels niet meer actief, aldus eiseres.

Dit verwijt – dat gedaagde als bestuurder van de vennootschappen onrechtmatig heeft gehandeld – wordt door de rechtbank niet gehonoreerd. De rechtbank is van oordeel dat de enkele door eiseres in dit verband aangehaalde omstandigheid dat Capman is uitgeschreven uit het handelsregister zonder dat gedaagde een voorziening heeft getroffen voor tijdige terugbetaling van de lening, geen ernstig verwijt constitueert.

De rechtbank overweegt daarbij dat een vennootschap in verband met tegenvallende resultaten gestaakt kan worden en uitgeschreven zonder dat de bestuurder daarvan een verwijt kan worden gemaakt, ook indien nog niet alle crediteuren zijn voldaan. Een persoonlijke vriendschap van de (wellicht zelfs insolvente) bestuurder met een nog niet voldane crediteur maakt dat niet anders, aldus de rechtbank. Daar komt bij dat gesteld noch gebleken is dat (en in hoeverre) de vennootschappen niet in staat zijn tot terugbetaling. De vordering jegens gedaagde is (bij deze stand van zaken) ook op grond van onrechtmatige daad dan ook niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-02-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:356

Zaaknummer: C/13/586093 / HA ZA 15-418285982

Rechters: N.C.H. Blankevoort

Advocaten: M.C. de Jong en A.A.S. der Wiesmeier-van Brugge

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator/gedaagden

De onderneming is voor € 1 verkocht aan een katvanger. X en Y hebben zich als feitelijk bestuurders opgesteld als in artikel 2:248 lid 7 BW door aankopen te verrichten en verschillende leveranciers op te lichten. De rechtbank oordeelt dat X en Y op grond van artikel 2:248 lid 1 BW jegens de boedel hoofdelijk aansprakelijk zijn. De rechtbank oordeelt dat alleen X aansprakelijk is voor schulden van voor de periode van overname, aangezien hij door de overname heeft ingestemd met de overname van de schulden van de failliet (Y was niet bij de overname betrokken). De verkopende partij blijft buiten schot.

In dit geschil vordert de curator namens de failliet verklaring voor recht dat gedaagde 3 ('X') en gedaagde 4 ('Y') hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het tekort in het faillissement van de failliet op grond van artikel 2:248 jo. 2:8 jo. 2:9 jo. 2:11 jo. 6:162 BW en veroordeling tot betaling van de schulden in het faillissement voor zover deze door vereffening van de overige baten niet kan worden voldaan. Hiervoor vordert de curator van X, Y en gedaagde 4 ('Z') een voorschot van € 80.000. De curator vordert primair om de auto, in gebruik door Z en gedaagde 5 ('A'), af te leveren binnen twee dagen na betekening van de procedure, subsidiair vordert de curator dat Z en A hoofdelijk veroordeeld worden tot betaling van een bedrag gelijk aan een derde van de gemeenschap (de auto).

De failliet is een onderneming die voor € 1 verkocht is door Z aan gedaagde 1. Gedaagde 1 fungeerde als katvanger voor X en Y ('de katvanger'). De katvanger heeft zich voor de rest niet bemoeid met de bedrijfsvoering of het bestuur van de failliet. X en Y hebben zich als feitelijk bestuurders opgesteld als in artikel 2:248 lid 7 BW door aankopen te doen van kippenvlees. Door middel van deze aankopen zijn verschillende leveranciers opgelicht. Dit volgt uit verschillende bewijsstukken en verklaringen aangevoerd door de katvanger en de curator.

Op de vordering van de curator oordeelt de rechtbank als volgt. De rechtbank acht bewezen dat het feitelijk bestuur van de failliet door X en Y is gevoerd en dat zij instructies hebben

gegeven aan de katvanger. De rechtbank acht ook bewezen dat de oplichting door X en Y is gepleegd en niet, zoals X en Y betogen, door de katvanger. Dit is ongeloofwaardig in het licht van het overige bewijsmateriaal. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat de eventuele betrokkenheid van de katvanger de aansprakelijkheid van X en Y niet wegneemt. Dit neemt overigens niet weg dat de rechtbank van oordeel is dat de rol van de katvanger louter beperkt was tot het zijn van bestuurder op papier en in het geheel niet gebleken is dat hij betrokken was bij de oplichtingspraktijken. Vaststaat dat X en Y zich onbehoorlijk hebben gedragen als feitelijk bestuurders in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW en dat zij hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld. Zij zijn daarmee op grond van artikel 2:248 lid 1 BW jegens de boedel hoofdelijk aansprakelijk. Op het betoog van X en Y dat zij niet aansprakelijk kunnen zijn voor schulden van voor de periode van overname, 25 september 2012, oordeelt de rechter dat dit wel het geval is voor Y daar hij niet betrokken was bij de overname. X heeft daarentegen door de overname ingestemd met de overname van de schulden van de failliet en is daarmee aansprakelijk voor de schulden aangegaan voor de overname. De rechtbank wijst de vordering tot voorschot toe met veroordeling van X en Y. Ten aanzien van de verwijten jegens Z, het uitlenen van gelden aan derden zonder zekerheid, de verkoop voor € 1 en het te laat deponeren van de jaarrekening van 2010, oordeelt de rechtbank dat dit geen redenen zijn om aan te nemen dat Z haar taak onbehoorlijk heeft vervuld en wijst het gevorderde af. Wat betreft de afgifte van de auto oordeelt de rechtbank dat, hoewel deze op naam van de failliet staat bij de partij waarmee een leaseovereenkomst is gesloten, deze toebehoort aan Z en A, daar de financiële verplichtingen zijn voldaan uit privévermogen en de auto in gebruik en in bezit is van Z en A. Het gevorderde wordt afgewezen. Het gevorderde in reconventie door Z en A, de opheffing van de beslagen, wordt daarom toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-02-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:1416

Zaaknummer: C/09/460487/HA ZA 14-247

Rechters: J.L.M. Luiten

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:248 BW, 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Xeikon

Verhoging onderzoeksbudget. De Ondernemingskamer heeft in een eerdere beschikking een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Xeikon. De door de Ondernemingskamer benoemde onderzoeker heeft voor een tweede keer verzocht om een verhoging van het onderzoeksbudget. Ten tijde van het indienen van zijn verzoek heeft de onderzoeker het eerder vastgestelde budget reeds overschreden. De Ondernemingskamer meent dat het verzoek tijdig is gedaan, wijst het verzoek van de onderzoeker toe en ziet geen aanleiding om te bepalen dat geen verdere kostenverhogingen zullen worden toegestaan zoals door Xeikon was verzocht.

In een eerdere beschikking heeft de Ondernemingskamer in deze zaak een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Xeikon N.V. ('Xeikon') en het bedrag dat het onderzoek ten hoogste mag kosten vastgesteld op € 50.000. De door de Ondernemingskamer benoemde onderzoeker heeft voor een tweede keer verzocht om een verhoging van het onderzoeksbudget (van € 135.000 tot € 195.000) waarna de secretaris van de Ondernemingskamer partijen in de gelegenheid heeft gesteld om zich over dat verzoek uit te laten.

Xeikon heeft aangevoerd dat de verzochte kostenverhoging gedeeltelijk dient ter dekking van de reeds verrichte werkzaamheden boven het huidige onderzoeksbudget en dat het van de onderzoeker zorgvuldiger zou zijn geweest indien hij partijen onmiddellijk had bericht over de overschrijding van het reeds eerder verhoogde onderzoeksbudget en over de noodzaak een nieuwe, substantiële, kostenverhoging te verzoeken. Xeikon heeft de Ondernemingskamer daarnaast verzocht om te bepalen dat na deze verhoging van het onderzoeksbudget geen verdere verhoging zal worden toegestaan.

De Ondernemingskamer oordeelt dat het in het algemeen de voorkeur verdient dat een kosterverhoging gevraagd wordt, zodra voldoende duidelijk is dat het eerder vastgestelde

bedrag niet toereikend is. Dat de onderzoeker ten tijde van het indienen van zijn verzoek het eerder vastgestelde budget reeds had overschreden, brengt in dit geval echter niet mee dat het verzoek tot verhoging van het onderzoeksbudget niet tijdig is gedaan. De

Ondernemingskamer neemt hierbij in aanmerking dat de onderzoeker ten tijde van zijn vorige verzoek tot verhoging van het onderzoeksbudget pas enkele dagen op de hoogte was van de ontvangst van een groot aantal digitale documenten en dat het daarmee samenhangende verzoek was gebaseerd op slechts een schatting van de met bestudering en verwerking van die documenten gemoeide werkzaamheden. Ook heeft de onderzoeker tussentijds, door middel van voortgangsrapportages, partijen geïnformeerd over het verloop van het onderzoek en zijn werkzaamheden.

Ten aanzien van de stelling van Xeikon dat het gevraagde budget niet in verhouding staat tot de reikwijdte van het onderzoek overweegt de Ondernemingskamer dat de onderzoeker in beginsel vrij is in de inrichting van het onderzoek en het verslag. De Ondernemingskamer meent dat niet uit de voortgangsrapportages van de onderzoeker, noch uit het verzoek tot verhoging van het onderzoeksbudget is gebleken dat de daarin beschreven werkzaamheden de reikwijdte van het bevolen onderzoek te buiten gaan.

De onderzoeker heeft zijn kosten voldoende toegelicht en het verzoek komt de Ondernemingskamer niet onredelijk voor. De Ondernemingskamer wijst het verzoek van de onderzoeker daarom toe en ziet geen aanleiding om te bepalen dat geen verdere kostenverhogingen zullen worden toegestaan, reeds omdat een deel van de nog te verrichten werkzaamheden bestaat uit verwerking van nog te ontvangen commentaar op het conceptverslag en de daaraan te besteden tijd mede wordt veroorzaakt door de – buiten de invloedssfeer van de onderzoeker liggende – omvang en complexiteit van dat commentaar.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:288

Zaaknummer: 200.144.351/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, M.M.M. Tillema, M.N. Hoogendoorn en M.A. Scheltema

Advocaten: J.M. van den Berg, M. Wolters, E.M. Soerjatin en C. M- Leijten

Wetsartikelen: 2:350 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Geen onderzoek bevolen naar vennootschappen die gelieerd zijn aan een vennootschap waarnaar al een onderzoek plaatsvindt en waar een OK-bestuurder is aangesteld. De Ondernemingskamer ziet geen aanleiding om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldige taakuitoefening van de OK-bestuurder, die de genoemde verdachtmakingen weerspreekt. De bestuurder van de vennootschap, Perspektief, wordt wel toegelaten als belanghebbende in de procedure.

In het onderliggende geding voor de Ondernemingskamer van het Gerechtshof Amsterdam is door A verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van de besloten vennootschappen A en B over de periode vanaf april 2014. Hieraan heeft A ten grondslag gelegd dat er redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van A en B. Deze redenen worden voornamelijk gegrond door verwijten aan G, die enig bestuurder is van A en statutair bestuurder en enig aandeelhouder is van E. E houdt hierop weer 11,5 procent van de aandelen in D samen met Perspektief, die de overige 88,5 procent houdt. D houdt alle aandelen in A. Voor A zijn nog andere commissarissen, F en C, die regelmatig vergaderden met E en Perspektief. Als bestuurder van D wordt Perspektief ook toegelaten als belanghebbende in de procedure, omdat Perspektief op gelijke wijze als de OK-bestuurder belanghebbende is.

Volgens A zorgen de gedragingen van G voor gegronde redenen om een juist beleid en gang van zaken van A en B in twijfel te trekken. Volgens A heeft G zich onder andere in toenemende mate onttrokken aan het toezicht van de raad van commissarissen, heeft hij zonder toestemming een dochtervennootschap opgericht in Mexico, een stichting opgericht met het oog op mediation tussen de aandeelhouders (samen met L, die later een oplichter bleek te zijn) en overige investeringen gedaan zonder goedkeuring van de raad van commissarissen. Perspektief heeft zich bij het verzoek van A aangesloten en hier nog aan toegevoegd dat G privébelangen laat prevaleren boven het door hem te dienen belang als

bestuurder van A en B.

In haar overweging kijkt de Ondernemingskamer ook nog naar de positie van C als commissaris en constateert dat conflicten tussen Perspektief en E hun weerslag hebben op het functioneren van de organen van A en B. Een belangrijke andere constatering is dat A in haar stelling is blijven steken in suggesties en verdachtmakingen aan G en dat deze een feitelijke grondslag missen. De kwestie van G met oplichter L moet bijvoorbeeld, volgens de Ondernemingskamer, beschouwd worden als een ongelukkig incident, waarbij G (en andere betrokkenen) aanvankelijk is misleid. Twijfel aan een juist beleid of juiste gang van zaken hoeft hierdoor dus niet te worden aangenomen. Ook het bezwaar van A tegen een ondoordacht investeringsvoorstel dat G heeft gedaan vertaalt zich in een bezwaar tegen een eerder genomen besluit, dat mede oorzaak vond in negatieve en remmende houdingen van Perspektief en C. De OK-bestuurder is juist van mening dat G en het managementteam van B een goed voorbereid investeringsvoorstel hebben ingediend en dat het noodzakelijk was om het besluit tot investering te nemen.

De OK-bestuurder speelt ook een belangrijke rol in het besluit tot ontslag van C, wat volgens A en Perspektief ook een gegronde reden oplevert om te twijfelen aan een juist beleid en juiste gang van zaken van A. In zijn verweer heeft de OK-bestuurder dit echter uitgebreid toegelicht, waaruit blijkt dat een dialoog of samenwerking met C niet mogelijk is gebleken. Daarnaast was sprake van onduidelijkheid van de formele status van C, die een goede controller is, maar volgens de OK-bestuurder gezien zijn profiel, expertise en ervaring niet geschikt is om de rol van commissaris te vervullen.

Ter verdere toelichting heeft de OK-bestuurder naar voren gebracht dat Perspektief en E vrijwel diametraal tegenover elkaar stonden, waardoor de OK-bestuurder steeds zijn beslissende stem moest gebruiken. Over het functioneren zegt de OK-bestuurder dat G optreedt als een kundig bestuurder en daarbij de steun heeft van het managementteam, de ondernemingsraad en externe partijen, zoals huisbankier ING en huisaccountant KPMG. Ook de grootste klanten van B hebben volgens de OK-bestuurder een groot persoonlijk vertrouwen in G, wat er te meer op duidt dat het schorsen van G als bestuurder van A grote risico's voor de continuïteit van de onderneming met zich meebrengt.

Omdat deze inzichten de bezwaren die A en Perspektief hebben geuit jegens G en de OK-bestuurder hebben weerlegd, kunnen de bezwaren van A en Perspektief ook niet tot de conclusie leiden dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van A en B te twijfelen. Derhalve wordt het verzoek van A door de Ondernemingskamer afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:377

Zaaknummer: 200.179.915/01 OK

Rechters: A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, M.M.M. Tillema, M.P. Nieuwe Weme, P.R. Baart en P.M. Verboom

Advocaten: S.C.M. van Tiel, H.J. ter Meulen, H.P. Plas, P. Haas en F.G.K. Overkleef

Wetsartikelen: 2:345 BW, 2:349a en 2:350 BW

RECHTSPRAAK

A en ASV B.V. tegen Y c.s.

Bestuurder van een vennootschap is persoonlijk aansprakelijk voor het jarenlang inhouden van pensioenpremies van werknemers zonder deze af te dragen aan de pensioenverzekeraar.

In deze zaak gaat het om het volgende. Appellant 'A' is enig bestuurder van X BV welke enige bestuurder is van All Side View Management, 'ASV'. Op 17 mei 2011 is ASV failliet verklaard. Geïntimeerden waren allen in dienst van ASV. Van het salaris van geïntimeerden werd maandelijks pensioenpremie ingehouden, maar vanaf oktober 2006 werden deze premies niet meer ontvangen door de pensioenverzekeraar Nationale Nederlanden 'NN'. Nadat geïntimeerden in 2008 een brief van NN ontvingen waarin zij op de hoogte werden gebracht van de wanbetaling door ASV hebben zij een aantal maal contact gezocht met A over dit onderwerp. Deze verzekerde geïntimeerden dat het goed zou komen.

In eerste aanleg heeft de rechtbank voor recht verklaard dat A onrechtmatig heeft gehandeld jegens geïntimeerden en zowel A als X BV hoofdelijk veroordeeld om de geïntimeerden de gemiste pensioenopbouw over de jaren waarin zij werkzaam waren terug te betalen.

Tegen dit vonnis is A opgekomen. Hij voert – onder meer – aan dat hem geen persoonlijk ernstig verwijt gemaakt kan worden omdat (i) de opdrachtgevers van de vennootschap hun betalingsverplichtingen niet nakwamen, (ii) de bank X BV onder bijzonder beheer had geplaatst, (iii) de bank en X BV het vertrouwen hadden dat indien de debiteuren zouden betalen X BV uit de financiële problemen zou zijn, (iv) A en zijn vriendin substantiële bedragen hebben verstrekt aan de vennootschap, (v) er tot 2008 pensioenpremies zijn betaald en (vi) de werknemers op de hoogte waren van de wanbetaling.

Het hof oordeelt overeenkomstig met de rechtbank dat A een ernstig persoonlijk verwijt te maken valt van het feit dat gedurende enkele jaren pensioenpremies op de salarissen van geïntimeerden werden ingehouden zonder dat deze werden afgedragen, dat werknemers hiervan niet op de hoogte waren maar andere schuldeisers wel betaald werden. Het hof legt aan dit oordeel – onder meer – ten grondslag dat het vertrouwen op herstel niet op objectieve omstandigheden was gebaseerd en dat de bank dit vertrouwen ook niet had, dat de

werknemers pas in 2009 op de hoogte van de wanbetaling zijn gesteld en dat de weigering van de door de bank aangestelde financieel beheerder tot het overmaken van de premies pas later plaatsvond. Het feit dat A en zijn vriendin substantiële bedragen hebben verstrekt aan de vennootschap maakt dit oordeel niet anders.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:4924

Zaaknummer: 200.165.236/01

Rechters: R.J.F. Thiessen, D. Kingma en G.C. Boot

Advocaten: T. Teke en S.N. Ketting

Wetsartikelen: 6:162 BW